

СРЕБЪРНО НОКТЮРНО

Безследно изгасватъ по синия снѣгъ
Лжчитъ преднощни на зимния день,—
Бѣль скитникъ, той гони миражния брѣгъ,
Бѣль скитникъ отъ черна безбрежностъ
  пленень.

И клони, потънали въ сребъренъ скрежъ,
Възсепнати чакатъ прощалния викъ,—
Луната, унесена въ странень копнежъ.
Подига безстрастно мечтателень ликъ.